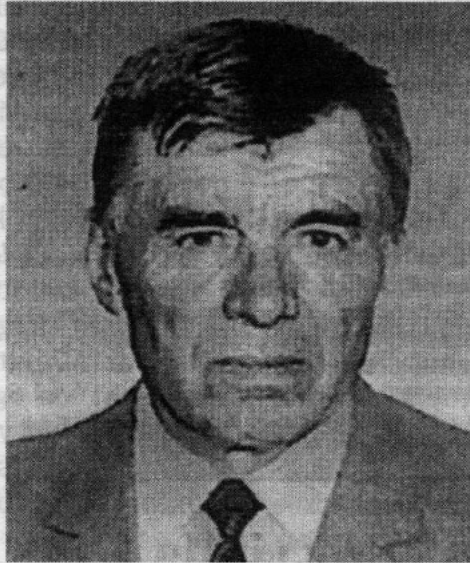

a tótkomlói szlovák költőt: Dolnozemskýt

Juraj Dolnozemský (polgári nevén Antal György) 1928-ban született Tótkomlóson. Élete során volt úszómester, téglagyári munkás, futballbíró, mezőgazdasági dolgozó. Jelenleg a Magyarországi Szlovák Szövetség tótkomlói Szervezetének vezetője. Szabadidejében a szlovák vonatkozású tárgyi kultúra emlékeinek gyűjtésével foglalkozik. A „Komlói Hírmondó” munkatársa. Tiszteletbeli tagja a Szlovák Írók Egyesületének.

Mint költő a két háború közötti népi írók hagyományának folytatója volt. 1978 óta publikál a „Lu-

dové noviny”-ban, a „Náš kalendár”-ban, a „Zrod”-ban és a „SME”-ben. Versei megjelentek a „Nové slovo” című pozsonyi hetilapban. 1984-ben a „Chodníky” című gyűjteményes kötetben szerepelt; önálló kötetei: „Večerný dázd” (Alkonyi eső, 1988), „Tarcha páperia” (A pehely terhe, 1994). Eddigi munkáiból 1995 novemberében válogatás jelent meg Pozsonyban „November” címmel. A kötet fűlészövegét a jeles szlovák költő, a magyar irodalom avatott fordítója, Vojtech Kondrát¹ írta; a túloldalon ebből idézünk részleteket.

Juraj Dolnozemský három verse

A szavakhoz

A ti szívetek után megyek,
óh, nékem kedves nagyanyák.
Szemem benneteket keres,
ismert s ismeretlen anyókáék.

Követem a szavak nyomát,
szlovák utunkon lépkedek.
Hallom a múltnak gyöngéd hangját,
nosza, vigyetek!

Szavaink, ti élő kincsek,
ajándékaink,
bennetek öltenek testet
törekvéseink.

Földijeim, gyertek,
szavakkal terítve az asztal.
Öltsünk magunkra tiszta inget
várakozó áhítattal...

Őszi versek

A nyár elmúlik.
Az ősz felé szalad már.
Valami nincs itt.
Öreg tornyon a daloló madár.

*

Új ruhában a táj.
Domboldalon sárgul a levél.
A földműves megáll.
Pihenteti fáradt kezét.

*

Lábunk alatt szél kavarog.
A lejtőn körte gurul.
Míg várjuk az őszt,
nyár csordul a szőlőszemből.

Így van ez

A nappalok rövidek
hosszúak az éjszakák
s te csak virrasztasz
a múlt csiripel füledbe
elfog a köhögés
tép a lelkiismeret
rád szakad minden fájdalom
fakul az identitás
ami tiéd volt
elmúlt már
az idő maga
veszi kezébe a rudat
morogsz káromkodsz
bár inkább imádkozni kéne...
őszülnek a csillagok
és szűkül a láthatár

Fuhl Imre fordítása